

ROBERT BRUCE

DYNAMIKA

KOMPENDIUM WIEDZY O DOŚWIADCZENIACH POZA CIAŁEM

ASTRALNA

ROBERT BRUCE

DYNAMIKA
KOMPENDIUM WIEDZY O DOŚWIADCZENIACH POZA CIAŁEM
ASTRALNA

PRZEŁOŻYŁ
Dariusz Rudziński

TYTUŁ ORYGINAŁU:

Astral dynamics: The Complete Book of Out-Of-Body Experiences

Redaktorka prowadząca: Olga Szatańska

Wydawczyni: Agnieszka Fiedorowicz

Redakcja: Agnieszka Rytel

Korekta: Irena Zaucha-Nowotarska, Olek Zawisza

Projekt okładki: Ewa Popławska

Zdjęcie na okładce: @ Space Wind; @ quickshooting / Stock.Adobe.com

DTP: Maciej Grycz

Copyright © 2009 by Robert Bruce

Copyright © 2024 for the Polish edition by ILLUMINATIO an imprint
of Wydawnictwo Kobiectwo Agnieszka Stankiewicz-Kierus sp.k.

Copyright © for the Polish translation by Dariusz Rudziński, 2015

Wszelkie prawa do polskiego przekładu i publikacji zastrzeżone. Powielanie i rozpowszechnianie z wykorzystaniem jakiejkolwiek techniki całości bądź fragmentów niniejszego dzieła bez uprzedniego uzyskania pisemnej zgody posiadacza tych praw jest zabronione.

Wydanie II

Białystok 2024

ISBN 978-83-8371-054-9

Grupa Wydawnictwo Kobiectwo | www.WydawnictwoKobiectwo.pl

SPIS TREŚCI

Przedmowa redakcyjna do drugiej edycji – opublikowanej dziesięć lat po pierwszej	9
Przedmowa redakcyjna do pierwszego wydania	11
Słowo wstępne autora do drugiej edycji	15
Podziękowania	17
Wstęp	19

CZĘŚĆ 1 – ELEMENTY PROJEKCJI

ROZDZIAŁ 1. Teoria wymiarów	25
ROZDZIAŁ 2. Duplikat projekcyjny	35
ROZDZIAŁ 3. Niesamowite zjawisko rozszczepienia umysłu	47
ROZDZIAŁ 4. Wzrok astralny	67
ROZDZIAŁ 5. Paraliż w czasie przebudzenia	73
ROZDZIAŁ 6. OBE i percepcja	83
ROZDZIAŁ 7. Wyższa jaźń i ty	89

CZĘŚĆ 2 – NOWE DROGI ENERGETYCZNE

ROZDZIAŁ 1. Ty i ciało energetyczne	101
ROZDZIAŁ 2. Strumienie energii	121
ROZDZIAŁ 3. Praca związana z głównymi ośrodkami energii ...	141
ROZDZIAŁ 4. Zagadnienia dotyczące pracy z energią	155

CZĘŚĆ 3 – ZASADNICZE UMIEJĘTNOŚCI

ROZDZIAŁ 1. Głęboka relaksacja fizyczna	173
ROZDZIAŁ 2. Opanowanie umysłu	181
ROZDZIAŁ 3. Osiąganie płaszczyzny odmiennego stanu świadomości	187

CZĘŚĆ 4 – TECHNIKA PROJEKCYJNA I WYJŚCIE POZA CIAŁO

ROZDZIAŁ 1. Przygotowanie do projekcji	203
ROZDZIAŁ 2. Ćwiczenia i techniki dotyczące OBE	211
ROZDZIAŁ 3. Dalsze techniki i warianty OBE	229
ROZDZIAŁ 4. Problemy związane z wyjściem poza ciało	237
ROZDZIAŁ 5. Pokonywanie rozszczepienia umysłu	249
ROZDZIAŁ 6. Wyraziste sny i OBE	269
ROZDZIAŁ 7. Forma astralna w ruchu	291

CZĘŚĆ 5 – POŁĄCZENIA ZWIĄZANE Z KRONIKAMI AKASZY

ROZDZIAŁ 1. Płaszczyzny astralne	305
ROZDZIAŁ 2. Łączność poprzez struny	331
ROZDZIAŁ 3. Kroniki akaszy	337
ROZDZIAŁ 4. Wiatr astralny	345

CZĘŚĆ 6 – DZIWNE ZJAWISKA ASTRALNE

ROZDZIAŁ 1. OBE i fluktuacje rzeczywistości	363
ROZDZIAŁ 2. Poziomy wyższych wymiarów	371
ROZDZIAŁ 3. Zwierzęta astralne oraz istoty z tamtej sfery	379
ROZDZIAŁ 4. Problem lęku i metody jego pokonywania	389
ROZDZIAŁ 5. Hałasy astralne i dźwięki zakłócające ciszę nocy ..	399
ROZDZIAŁ 6. Współpraca z wyższą jaźnią	409

Uwagi końcowe	413
Bibliografia	417
Materiały źródłowe w internecie	419
Nota o autorze	421

Teoria wymiarów

Wyjście poza ciało może stanowić zaplanowany, powtarzalny akt naszej woli. Kluczem do przeprowadzenia takiego doświadczenia jest Święty Graal projekcji astralnej. Wiele lat poświęciłem na analizę tego zagadnienia, badając dynamikę i procesy OBE zarówno z wewnętrznej, jak i zewnętrznej perspektywy własnego ciała. Ten trudny do uchwycenia klucz w mniejszym stopniu obejmuje technikę projekcji oraz związane z nią umiejętności. Istotne okazuje się tu przede wszystkim zrozumienie, w jaki sposób umysł przetwarza i magazynuje różnego rodzaju wspomnienia. Należy przy tym poszukiwać metod umieszczania niezwykle subtelnych wspomnień-cieni z projekcji astralnej w obrębie takich warstw pamięci, które są potem dostępne. Aby nasze wysiłki były skuteczne, musimy najpierw poznać przebieg dwóch zasadniczych faz OBE – czyli etapu wyjścia poza ciało i ponownej integracji z organizmem fizycznym.

Jedynym śladem OBE jest pamięć dotycząca tego zjawiska. Gdy ją tracimy, nie dysponujemy żadnym świadectwem, które wskazywałoby, że OBE wystąpiło. Innymi słowy, jeżeli nie zapamiętamy OBE, uznamy, że to zdarzenie nie zaistniało. Mamy tutaj do czynienia zarówno z problemem, jak i jego rozwiązaniem.

Zanim bardziej szczegółowo zajmiemy się kwestią pamięci, powinniśmy uwzględnić tło zjawiska OBE, stanowiące niezbędną sferę odniesienia. Przyjrzyjmy się zatem wszystkim elementom związanym z doświadczeniami poza ciałem.

Pamięć, umysł, mózg i świadomość

Czym jest umysł i gdzie znajduje się nasza pamięć? Nie można wskazać palcem miejsca występowania tych składników ludzkiej osobowości. Najbardziej kompetentni uczeni nie są w stanie precyzyjnie określić lokalizacji umysłu i pamięci. Powszechnie jednak wiadomo, że dysponujemy takimi elementami. Wspomnienia nie znajdują się w obrębie mózgu jako fizycznego organu. Każdą część tego narządu można usunąć bez uszczerbku na sferze wspomnień. Pół mózgu można usunąć bez utraty jakichkolwiek wspomnień – w ramach operacji zwanej hemisferektomią. Osoby przechodzące ten zabieg przed końcem okresu dojrzewania niemal w pełni odzyskują zdrowie. Zaczynają tylko lekko utykać. Nie odnotowuje się natomiast żadnych zaburzeń pamięci. Gdzie zatem są przechowywane wspomnienia?

Umysł i pamięć wykraczają poza naturę fizyczną. Spowijają ciało jako pola energetyczne. Mózg stanowi zaś przekaznik, swoisty interfejs między umysłem a ciałem; między umysłem a materią fizyczną. Jeśli dochodzi do uszkodzenia tego przekaznika, umysł nie potrafi prawidłowo działać i wyrażać samego siebie.

Oczywiście umysł nie funkcjonuje wyłącznie w sferze fizycznej. Jedną trzecią życia poświęcamy na sen. Zwykłe marzenia senne, wyraziste sny i doświadczenia poza ciałem to aspekty działania umysłu oraz świadomości, które uaktywniają się poza stanem jawy. Często mówi się, że samo życie jest snem czy też iluzją. W tym kontekście można powiedzieć, iż po śmierci przechodzimy na takie poziomy istnienia, które są „równoległe” wobec zwykłych marzeń sennych, wyrazistych snów i OBE.

Biorąc pod uwagę wszystkie powyższe aspekty, należy zadać pytanie: „Kto doświadcza snów?”. Jeżeli zaczniemy rozważać to zagadnienie, medytować nad odpowiedzią na tak zadane pytanie, dostrzeżemy, że nasza jaźń i egzystencja są czymś o wiele głębszym, niż wskazuje na to prosta empiryczna obserwacja.

OBE i wyraziste sny jako wewnętrzne lub zewnętrzne zjawiska

Warto w tym miejscu zaznaczyć, że ciągle trwa dyskusja, czy w przypadku OBE i wyrazistych snów* mamy faktycznie do czynienia ze zjawiskami wewnętrznymi – czy może zewnętrznymi – stanowiącymi pochodne ludzkiego umysłu. Ta debata nasuwa dalsze pytania, a mianowicie: czym jest i gdzie znajduje się umysł?

Nie potrafimy dokładnie wskazać miejsca położenia umysłu i naszych wspomnień. Na pewno jednak te elementy nie istnieją wyłącznie w obrębie mózgu, który stanowi przekątnik między ciałem a umysłem.

Moje obserwacje świadczą, że umysł i wspomnienia przenikają nie tylko ciało fizyczne, lecz wykraczają daleko poza jego granice. Istnieje dużo świadectw potwierdzających to stwierdzenie. Należą do nich między innymi prace Ruperta Sheldrake’a na temat pól morficznych. Tego rodzaju badania są przekonujące i naprawdę trudno je zanegować. Można je odrzucić, jeśli nie zgadzają się z naszymi osobistymi poglądami, lecz nawet wówczas pozostaną w pewnym stopniu wiarygodne.

Brakuje nam także dokładnej wiedzy o tym, gdzie umysł się nie znajduje. Mamy tu do czynienia z bardzo istotnym faktem, który wskazuje, że umysł jest polem świadomości o nieznanych nam i potencjalnie nieskończonych granicach. Nauka nie odpowiedziała dotąd na pytanie, jak daleko rozprzestrzenia się umysł w formie pola subtelnej energii. Ta kwestia pozostaje źródłem domysłów. Sądzę, że na niektórych poziomach umysł może rozciągać się do najdalszych zakątków wszechświata – w każdym subtelny wymiarze i oczywiście w wymiarze fizycznym. I również na poparcie tego stwierdzenia istnieje wiele argumentów, choćby w postaci badań nad telepatią, prekognicją, postrzeganiem na odległość, poczuciem stawania się przedmiotem obserwacji.

Na podstawie wnikliwych analiz doszedłem do wniosku, że w trakcie OBE, zwykłego marzenia sennego czy też wyrazistego snu nie wykraczamy poza granice umysłu, gdyż umysł nie ma granic (wbrew przekonaniom niejednej osoby).

* Sen wyrazisty określa się często mianem snu na jawie. Jednak takie ujęcie kryje w sobie większą niejasność – przyp. tłum.

Łatwiej zrozumiemy powyższe zagadnienie, jeśli weźmiemy pod uwagę fakt, że podczas OBE, zwykłego marzenia sennego lub wyrazistego snu zmieniamy położenie niewidocznego punktu świadomości. Ten składnik porusza się w obrębie pola umysłu, połączonego skrycie z całym wszechświatem na wszystkich poziomach reprezentujących wymiary rzeczywistości. W zależności od indywidualnych przekonań takie połączenie nazywamy umysłem wszechświata, zbiorową świadomością, Źródłem, Bogiem itd. Nadal jednak mówimy o tym samym dobrym świetle. Możemy więc uznać każdy żyjący byt – człowieka, zwierzę, roślinę – za swoisty punkt umysłu, punkt świadomości, istniejący w obrębie kosmicznego pola, którym jest obejmująca wszystko świadomość Źródła.

Niewykluczone, że umysł najlepiej opisać jako niewidoczną jednostkę subtelnej, świadomej energii, pogrążoną w jej kosmicznym polu. Umysł przypominałby zatem górę lodową pływającą po oceanie i odrębną do chwili rozpuszczenia się w wodzie, która ją uformowała. Zawsze jednak byłaby to część oceanu, część jej źródła, stwórcy, choćby przemieszczająca się w różne strony.

Trzeba stwierdzić, że nie ma jasno określonej sfery wewnętrznej ani zewnętrznej, jeśli chodzi o strukturę umysłu i świadomości. Nie ma też początku ani końca umysłu, wspomnień i świadomości – ani końca życia.

Wymiary нефизyczne

Na niektórych poziomach istnienia zakres częstotliwości jest wyższy niż w znanym nam wszechświecie fizycznym. Takie obszary wyznaczają wiele wymiarów нефизycznych. Można również powiedzieć, że sfery wykraczające poza rzeczywistość fizyczną znajdują się w zakresie percepcji, którego zazwyczaj nie obejmują ludzkie zmysły. To światy poza trójwymiarowym obszarem istnienia. Różne wymiary bytu występują zaś obok siebie, choć nie zawsze są rejestrowane przez nasze zmysły, podobnie jak różne rodzaje energii – światło, grawitacja, promieniowanie rentgenowskie, ciepło, mikrofały itd. – występują w określonej przestrzeni w tym samym czasie.

Faktyczne zrozumienie wymiarów нефизycznych wymaga bezpośredniego doświadczenia. Złożone wymiary tego typu stanowią płaszczyzny astralne. Wydaje się, że dotychczas poznaliśmy zaledwie 2% ich złożoności. Нефизyczne

prawa rządzące sferami astralnymi mają subtelny, zmienny charakter. Umysł projekcyjny (powstający w wyniku rozszczepienia ludzkiego umysłu) wpływa na zdecydowanie o percepcję wymiaru astralnego. Kilka stałych, wartościowych czynników podlega więc gruntownej ocenie.

W przypadku wymiaru astralnego nie można wskazać odpowiedniego fragmentu rzeczywistości i jednoznacznie oświadczyć: „To jest wymiar astralny!”. Chociaż wymiary astralne przenikają wszechświat fizyczny, z reguły nie cechują się przestrzenną naturą. Wejście do obszaru astralnego istnieje wszędzie i nie istnieje nigdzie; znajduje się zarówno wewnątrz, jak i na zewnątrz ludzkiego umysłu.

Powyższe uwagi prowadzą do głębszej analizy wymiarów niefizycznych, a także samego zjawiska OBE. Dzięki tym wnikliwym dociekaniom omawiane zagadnienia staną się bardziej przystępne i zrozumiałe.

Teoria wymiarów

Funkcjonująca w kulturze Wschodu teoria wymiarów zawiera wiele pojęć, niejednokrotnie o charakterze religijnym, które są dla nas mało czytelne. W dalszej części tej prezentacji używam zatem jak najwięcej określeń i wyrażeń znanych z kultury Zachodu. Odnoszę się również do własnych, bardziej zrozumiałych doświadczeń czy też ustaleń.

STREFA CZASU RZECZYWISTEGO

Wymiar niefizyczny, występujący najbliżej wszechświata fizycznego, określam mianem strefy czasu rzeczywistego (można także mówić tutaj o wymiarze eterycznym, lecz wówczas mamy do czynienia z mniej komunikatywnym określeniem). Większość osób w ramach pierwszej projekcji dociera właśnie do tego poziomu. Strefa czasu rzeczywistego stanowi obszar pośredni, który oddziela wszechświat fizyczny od właściwego wymiaru astralnego. Niektóre jej cechy nawiązują do fizycznej strony bytu (obiektywne, bezpośrednie odbicie naszego świata), część zaś reprezentuje jakości wymiaru astralnego (płynne środowisko niefizyczne).

Najlepiej postrzegać strefę czasu rzeczywistego jako odrębny wymiar. Wówczas unikniemy błędnego łączenia elementów projekcji z obszarami wielowymiarowymi.

Główną przyczyną niejasności w strefie czasu rzeczywistego są występujące w niej fluktuacje. Tamtejsze wahania mają na tyle spójny charakter, że stanowią wyjątkową cechę przypadków OBE w tej sferze. Jednocześnie cała strefa okazuje się obszarem dość stabilnym i przewidywalnym. Większość fluktuacji wynika natomiast z oddziaływań między czułym środowiskiem czasu rzeczywistego a zazwyczaj niestabilną percepcją, jaka cechuje duplikat projekcyjny, wyemitowany do tej strefy.

Skoro rozpatrywana tu strefa czasu rzeczywistego znajduje się tak blisko wymiarów fizycznych, można uznać, że występuje w najniższej części obszaru astralnego. Niższe poziomy uważa się tradycyjnie za środowiska o negatywnym, niesprzyjającym charakterze. Strefa czasu rzeczywistego nie stanowi jednak dolnej płaszczyzny astralnej w ścisłym znaczeniu. Jest raczej odzwierciedleniem fizycznego wszechświata; neutralną sferą bezpieczeństwa, która oddziela wymiary fizyczne od obszaru astralnego.

Osoba znajdująca się w fazie projekcji postrzega zwykle strefę czasu rzeczywistego jako słabo oświetloną, wręcz mroczną część bytu. Taka percepcja wynika z faktu, że większość projekcji zachodzi nocą, gdy świat w naturalny sposób ulega ciemności. Jeśli projekcja występuje podczas dnia, strefa czasu rzeczywistego będzie dla nas jasna i wyraźna.

Warto ponadto zaznaczyć, że strefa czasu rzeczywistego pokrywa, a zarazem przenika wszechświat fizyczny. Jednocześnie obejmuje doskonałe odbicie jego zawartości. Wszystko wewnątrz tej strefy dzieje się w czasie rzeczywistym – podobnie jak wewnątrz naszego fizycznego środowiska. Osoby emitujące projekcję na tym obszarze respektują stosunki przestrzenne ludzkiego świata. Istnieją w obrębie niefizycznego odzwierciedlenia namacalnego bytu.

Muszę przyznać, że poświęciłem sporo uwagi na badanie strefy czasu rzeczywistego. Można się w niej poczuć niczym duch w świecie fizycznym. Prawa fizyki nie mają tam zastosowania, choć pozostaje nawyk, aby funkcjonować pod wpływem siły grawitacji. W ramach projekcji można przemieszczać się po wszechświecie fizycznym stosownie do własnych pragnień i z dowolną prędkością. Można unosić się w przestrzeni oraz przechodzić przez ciała stałe – nawet jeśli czuje się ich strukturę i pewien opór.

Po dokonaniu projekcji do strefy czasu rzeczywistego każdy istnieje tam w formie punktu świadomości, choć zazwyczaj osoba poza ciałem wciąż utożsamia się z organizmem fizycznym. Te fundamentalne cząstki świadomości łączą się z faktycznym ciałem poprzez niewidzialne kanały energetyczne. Natomiast

lokalizacja punktów jest najczęściej zgodna z miejscem, które świadomość postrzega jako własną lokalizację w świecie fizycznym. Ruchy cząstek fundamentalnych można wyśledzić za pomocą wzroku astralnego – płynącego z oka umysłu – czy też jasnowidzenia. Perspektywa cechująca projekcję w strefie czasu rzeczywistego pozwala oglądać zdarzenia, które zachodzą na płaszczyźnie fizycznej i dokładnie je relacjonować. Precyzyjność tych opisów zależy od wahań obszaru fizycznego, a także od odzyskania pamięci w procesie reintegracji, czyli po powrocie do ciała.

Wzrok astralny pozwala obserwatorowi wniknąć do otaczającej go strefy czasu rzeczywistego. Jakość tego rodzaju wzroku okazuje się zróżnicowana. Część osób postrzega w trakcie projekcji jedynie zamazane obrazy. W innym przypadku wzrok w strefie czasu rzeczywistego może być na tyle silny, że zostanie błędnie uznany za fizyczny – gdy postrzegane obrazy są bardzo wyraźne. W takich sytuacjach osoba dokonująca projekcji widzi dokładnie fizyczne obiekty i zdarzenia przy zamkniętych powiekach.

Eksperyment z talią kart stanowi prostą metodę sprawdzenia, czy projekcja w strefie czasu rzeczywistego ma obiektywny charakter, czy też jest wyłącznie subiektywnym doświadczeniem. Wystarczy zatem potasować karty i położyć jedną z nich na szafie przednią stroną do góry, bez patrzenia na wybrany wizerunek. Odległość między kartą a osobą dokonującą projekcji powinna wynosić co najmniej 6 m. Ewentualnie można przykleić kartę taśmą do szyby wizerunkiem na zewnątrz. Nie należy odgadywać karty w trakcie wykonywania tych czynności. Domysły powodują zaburzenie na poziomie podświadomości i wywołują fluktuacje obszaru OBE. Jeśli będziemy próbowali „zobaczyć” wybrany wizerunek, niewykluczone, że zamiast faktycznego obrazu zaczniemy postrzegać błędnie odgadniętą kartę.

Tuż po rozpoczęciu projekcji możemy spojrzeć na rzeczywisty wizerunek. Należy patrzeć krótko, zapamiętując kartę. Potem, w trakcie powrotu do ciała, istotna jest werbalizacja, na przykład: „Królowa kier!”. Warto wykrzyknąć zdecydowanie takie słowa podczas wnikania z powrotem do ciała, co maksymalnie pogłębi naszą zdolność do zapamiętania nie tylko OBE, lecz również wizerunku z karty. A po powrocie trzeba powtarzać werbalizację: „Królowa kier!” i jak najszybciej ją zapisać. Wtedy można sprawdzić fizycznie, czy nasza percepcja astralna była prawidłowa.

Nie uzyskamy tutaj idealnych wyników, lecz większość osób dokonujących projekcji w strefie czasu rzeczywistego potrafi osiągnąć zgodność ze stanem

faktycznym nawet na poziomie 70%. Ważne jest szybkie wykonanie testu. W przeciwnym razie pojawi się ryzyko, że utracimy pamięć o wydarzeniach zaistniałych w trakcie projekcji. Innymi słowy, krótki wariant OBE to klucz do pamiętania OBE.

Przed samym wyjściem z ciała często przejawiają się zdolności duplikatu projekcyjnego. Wówczas osoba pod tą postacią widzi i słyszy elementy w otaczającej ją strefie czasu rzeczywistego (takie zjawisko może również wystąpić podczas medytacji, gdy osiąga się stan „umysł przebudzony, a organizm fizyczny we śnie”). Z obserwacji wynika, że większość ludzi rozwija w sobie pewien poziom wzroku i słuchu astralnego tuż przed wyjściem z ciała lub podczas tego procesu. W efekcie powszechne bywa zjawisko, iż osoba dokonująca projekcji widzi rzeczy przy zamkniętych powiekach i słyszy niewytłumaczalne hałasy.

Oto przykład doświadczenia obejmującego wzrok astralny wewnątrz strefy czasu rzeczywistego:

W 1991 roku przez dwa tygodnie przebywałem u mojego bratanka Matta. Zrobiłem mu wtedy kurs z zakresu OBE. Pewnego wieczoru, w trakcie medytacji, gdy Matt poszedł spać, zobaczyłem jego duplikat projekcyjny, który przemieszczał się przez ścianę pokoju. Matt wymachiwał radośnie ręką, poruszając się powoli, aby nie przerwać mojego transu. Unosił się w powietrzu z pewnym trudem, choć wyraźnie odczuwał przyjemność. Kiedy zniknął, usłyszałem, że dyszy w sypialni obok – obudził się wówczas na krótko w ciele fizycznym, nim ponownie zasnął.

Rankiem Matt nie krył podekscytowania pierwszym doznaniem OBE. Postępował zgodnie ze wskazówkami, które mu przekazałem. Wykorzystał przy tym metodę wyjścia charakterystyczną dla OBE. Odczuwał wibracje w całym ciele, a następnie opuścił ciało i przeszedł przez ścianę. Zobaczył mnie w drugim pokoju i zaczął do mnie machać ręką. Zapamiętał, że również mu pomachałem. Potem stracił kontakt z całym doświadczeniem, co zgadzało się z moimi obserwacjami. W tym przypadku krótkotrwałość OBE była czynnikiem zasadniczym. Gdyby Matt został dłużej poza ciałem, prawdopodobnie zapomniałby o wszystkim.

Płaszczyzny astralne

Sfera astralna to obszar subtelny położony najbliżej fizycznego wszechświata. To wymiar bytu, który wypływa ze strefy czasu rzeczywistego. Stanowi jednak niewątpliwie odrębną część istnienia. Sferę astralną dzieli się tradycyjnie na siedem głównych poziomów – płaszczyzn astralnych – a każdy z nich obejmuje wiele obszarów wewnętrznych. Wymiar astralny rozciąga się po całym wszechświecie, lecz nie ma charakteru przestrzennego.

Obszar astralny nie pokrywa wszechświata fizycznej materii, co czyni strefa czasu rzeczywistego, niemniej zajmuje tę samą przestrzeń. Trudno wyróżnić jego dalszą wymiarowość czy też bezpośredni związek geograficzny ze znany nam wszechświatem.

Sfera astralna przenika wszechświat niczym olbrzymia sieć umysłowa, wychytując elementy odzwierciedlające energię, świadomość i fizyczną materię. Struktury płaszczyzn astralnych znajdują się pod wpływem myśli, snów i percepcji wszystkich żywych istot, w tym zwierząt. Nieożywiona materia także ma swoje odbicie w sferze astralnej.

Można powiedzieć, że zawartość wszechświata fizycznego podlega odzwierciedleniu w wymiarze astralnym. Z kolei wymiar astralny znajdowałby odzwierciedlenie we wszechświecie fizycznym. Ponadto można przyjąć, że przepływ energii kreatywnej z obszaru astralnego to składnik procesu tworzenia i przejawiania bytu, gdzie myśli oraz intencje przeobrażają się w namacalne elementy.

Duplikat projekcyjny

Zjawisko OBE jest bardzo zróżnicowane, a każdy jego wariant obejmuje inną postać wychodzącą poza ciało, zwaną ogólnie duplikatem projekcyjnym. Przyjrzyjmy się głównym aspektom tej formy, poczynawszy od ciała energetycznego.

Ciało energetyczne człowieka

Podstawowe ciało energetyczne człowieka to ciało subtelne – najbardziej powiązane z organizmem fizycznym. Stanowi wręcz nieodłączny aspekt żyjącej struktury fizycznej. Dzieli się na trzy zasadnicze sfery: bioenergetyczną, czysto energetyczną i energii rozprzestrzenionej. Oczywiście są to elementy ściśle od siebie zależne.

SFERA BIOENERGETYCZNA jest aktywną, tętniącą życiem matrycą w zakresie inteligencji organizmu i jego wszystkich procesów biologicznych. To element mocno powiązany z ciałem.

SFERA CZYSTO ENERGETYCZNA składa się co najmniej z siedmiu głównych ośrodków energetycznych (czakry główne), setek drugorzędnych ośrodków energetycznych (czakry drugorzędne) i tysięcy kanalików wymiany energii. W obrębie tej sfery przebiega złożona sieć wewnętrznych i zewnętrznych

ścieżek energetycznych, zespół obwodów przekazujących impulsy elektryczne, meridiany oraz struktury energetyczne.

SFERA ENERGII ROZPRZESTRZENIONEJ wytwarza się wówczas, gdy ciało wchodzi w stan snu bądź w stadium „umysł przebudzony, a organizm fizyczny we śnie”. Na tym etapie sfera czysto energetyczna rozprzestrzenia się w kierunku zewnętrznym i przyjmuje postać rozwiniętego ciała energetycznego.

Zachowanie przebudzonego umysłu w czasie snu organizmu fizycznego powoduje wiele zmian energetycznych. Takie przekształcenia mogą wywoływać wiele osobliwych doznań, na przykład odczucie powiększania się lub kurczenia. Stopień rozszerzenia ciała energetycznego zależy od głębokości snu czy też poziomu odmiennego stanu świadomości.

Ciało energetyczne w rozprzestrzenionej formie jest faktycznym bytem subtelny. Jednak od postaci duplikatowej w strefie czasu rzeczywistego czy astralnej formy projekcyjnej różni się przede wszystkim brakiem pełnej możliwości oddzielenia się od organizmu fizycznego (wyjątek stanowi NDE, czyli doświadczenie z pogranicza śmierci). Rozprzestrzenione ciało energetyczne ma natomiast pewną swobodę ruchu wewnątrz organizmu fizycznego podczas wyraźnie odmiennych stanów świadomości.

Stała obecność trzech powyższych sfer okazuje się czynnikiem niezbędnym dla ciągłości życia. Z kolei najbliższym wobec nich bytem subtelny jest ciało, które cechuje strefę czasu rzeczywistego. Duplikat projekcyjny pojawia się w tej strefie pod wpływem uaktywnienia rozprzestrzenionej wersji ciała energetycznego. Jednocześnie generowanie i kształtowanie zewnętrznej formy subtelnej – jako duplikatu projekcyjnego – w trakcie OBE wymaga procedury wielostopniowej.

Odmienne stany świadomości i projekcja wewnątrz ciała

Kiedy organizm fizyczny wchodzi w etap snu, a umysł pozostaje choćby częściowo przebudzony, ogarnia nas odmienny stan świadomości, nazywany również transem. Towarzyszą mu przez krótki czas narastające poczucie lekkości i przyjemne ciepło – zanim sen przewycięży normalny stan świadomości na jawie. W początkowej, lekkiej fazie transu energia ciała zaczyna się rozprzestrzeniać. Pierwsze stadium rozwiniętego ciała energetycznego tworzy

odrębne, lecz nadal wewnętrzne ciało subtelne. Im głębszy poziom transu, tym bardziej ten byt będzie się przejawiać (jako oddzielne, wewnętrzne ciało subtelne).

Warto tu zaznaczyć, że wraz ze wzbudzaniem rozprzestrzenionego ciała energetycznego automatycznie zmienia się lokalizacja ośrodka świadomości. Owo centrum przenika bowiem – czy też dokonuje własnej projekcji – w obręb tego ciała. Mamy wówczas do czynienia z pierwszym etapem wielopoziomowej projekcji. Innymi słowy, w tej fazie ośrodek świadomości przechodzi o jeden stopień wyżej względem organizmu fizycznego. Jednocześnie znajduje się o jeden stopień niżej wobec formy duplikatowej, która cechuje strefę czasu rzeczywistego. Podobny efekt pojawia się podczas snu, odmiennego stanu świadomości bądź transu. Wszystkie te zdarzenia powodują, że ośrodek świadomości przenosi się do rozprzestrzenionego ciała energetycznego czy też odzwierciedla siebie w jego obrębie.

Jeśli powyższy proces zachodzi w trakcie snu, pogrążona we śnie kopia świadomości i pamięci zostaje odzwierciedlona w rozprzestrzenionym ciele energetycznym. Wkrótce po zaistnieniu tego odbicia – gdy organizm fizyczny zapada w jeszcze głębszy sen – na podobnych zasadach przejawia się wewnętrzne ciało charakteryzujące strefę czasu rzeczywistego. Stanowi to przygotowanie do projekcji poza organizm fizyczny.

Cały proces projekcji zachodzący w czasie snu rozwija się przy niezakończonym umyśle pogrążonym we śnie. Powodem bardzo łagodnego przebiegu tego procesu jest fakt, że ośrodek świadomości związany z projekcją pozostaje we śnie. Nie powoduje więc żadnego napięcia fizycznego ani konfliktów w płaszczyźnie umysłowej. Z kolei poza snem umysł stanowi źródło wielu takich problemów. Konflikty w sferze umysłowej należą zresztą do głównych czynników, z powodu których niezwykle trudno osiągnąć stan OBE – bliższe omówienie tej kwestii zamieszczam w dalszej części książki.

Jeżeli proces wytwarzania rozprzestrzenionego ciała energetycznego zachodzi przy umyśle funkcjonującym na jawie, wchodzimy w całkowicie przebudzony trans, czyli stan „umysł przebudzony, a organizm fizyczny we śnie”. Pełna kopia takiego umysłu podlega wtedy odzwierciedleniu w obrębie ciała energetycznego, które się rozprzestrzenia. Trans pozwala zaś przebudzonej, rozmyślającej świadomości pozostawać wewnątrz rozszerzanej struktury. Oczywiście układ ciało-umysł (z oryginalnymi kopiami umysłu i pamięci) tkwi przy tym we śnie. Tak wygląda pierwszy etap świadomego wyjścia typu OBE.

Duplikat charakterystyczny dla strefy czasu rzeczywistego pojawia się samorzutnie lub pod wpływem techniki projekcyjnej. Jest ściśle połączony z organizmem fizycznym i rozprzestrzenionym ciałem energetycznym, niczym podwójna klatka filmu. W tym układzie odzwierciedlenie projekcyjne OBE zachodzi naturalnie bądź wyzwała je technika wyjścia, przy w pełni świadomym umyśle. Energetyczna kopia przebudzonego umysłu podlega wówczas projekcji poza organizm fizyczny – wraz z emitowaną do strefy czasu rzeczywistego formą duplikatową. Tak wygląda krótki zarys podstawowych zjawisk, pozwalających na zaistnienie OBE.

Związane z ciałem energetycznym i generujące duplikat projekcyjny procesy wewnętrzne sprawiają, że w obrębie tułowia pojawia się skierowany ku górze głęboki, cienki strumień energii. Warunki niezbędne do świadomego wyjścia z ciała są wtedy całkowicie spełnione. Kompletnie przebudzona świadomość może w tej sytuacji dokonać własnej projekcji poza organizm fizyczny. To drugi poziom świadomego procesu wyjścia z ciała.

Największą różnicę między naturalną projekcją we śnie a świadomym OBE stanowi nieobecność przebudzonej świadomości. Ten brak powoduje sporo kłopotów i zaburza proces naturalny. Wyjaśnia zarazem, dlaczego tak trudno osiągnąć stan przebudzonego wyjścia i czemu ten rodzaj OBE wiąże się z intensywnymi ruchami energii, na przykład szybką pracą czakry serca, napięciami, wibracjami, poczuciem spadania.

Projekcja ciała eterycznego?

Niektórzy ludzie sądzą, że ciało eteryczne (używając tradycyjnego pojęcia) jest zdolne do projekcji. Moim zdaniem zjawisko nazywane dawniej „projekcją eteryczną” lepiej określać mianem projekcji czasu rzeczywistego. Niekiedy projekcją eteryczną nazywa się też lekkie przypadki OBE. Ten problem wynika jednak z rozszczepienia umysłu. Jeśli układ ciało-umysł pozostaje zbyt przebudzony po zaistnieniu wyjścia z organizmu fizycznego, dostępna energia i świadomość absorbowane są zarówno przez ten układ, jak i jego duplikat projekcyjny. W trakcie OBE taka sytuacja może powodować osłabienie – a nawet paraliż – obu wymienionych elementów, a przynajmniej jednego z nich. Więcej informacji na ten temat przedstawiam w dalszej części książki.

